

KISS GEORGINA

Viharvarjú

*A semmiből támadt viharfelhő: varjúapa
föled tornyosul, de szárnyát nem védőn
tárja szét, a napot takarja ki előled.
Elkomorulsz, és belül esni kezd, zubog,
patakzik szakadatlan a bőröd alatt, esik
este is, és esik egész éjjel, még reggel is,
mikor az álmatlanság hideg veritékében
úszó hálóinged a szennyeskosárra terited.
Tükörbe nézel, a kékesfehér fényben
szemed alatt sötét karikák, feldagasztott
sár a tócsák körül. A vízfelszínt koncentrikus
körök törik meg. Közel hajolsz a tükörhöz,
figyeled a belső szemzugban lüktető ideget,
közben felméred a test zsibbadtságát.
Aztán az ujjadra veszed kontaktlencséd,
gyakorlott mozdulattal a helyére illeszted,
ettől váratlanul kitisztul a retina kupolája,
a kép kontúrt nyer, az eső szűnik.
Hosszan nézel a szemedbe, zöld,
de mint a fölázott erdő. Tíz óránál
egy fekete madár száll fel benne,
és a levelekről lezúduló víz a hajszálerek
ágai alatt alkalmi patakká gyűlik.
A varjú egy fára ereszkedik,
s végre magára csukja vizes szárnyait.*

A varjú születése

„koponyámban mogyorónyi mennyboltozat”
(Weöres Sándor)

*A félreértés indulata. Vascső, épp kéznél.
Lendület, aztán az utolsó percek
gémberedett lassúsága.
Túl a testen.
Beivódni a betonba,
a begyakorolt mondatokba,
a továbbélők öntudatlan mozdulataiba.*

*Évtizedekig heverni ott,
míg elér a felismerés, hogy ez elől is
van hová visszahúzódni.
Erre előbb a fejet, majd a belső szárnyat
emelni fel, ételt venni a sosem használt
csőrbe, tenni két bizonytalan lépést,
egyenes vonalú repüléssel elérni az amigdalát,
letelepedni egy kellően vastag ágra,
s csatlakozni az első dolmányoshoz, aki erre jár.*

SZÉN BENJAMIN

vadászydény

*anyám int, hogy húzódjak közelebb,
az évnek ebben a szakaszában a mozdulat
életveszélyes, a túl hangos légzés
jel a puskalövésnek,
napok óta nem eszem a félelemtől,
túl hangos lesz a gyomrom,
idevonzza a fákon túlról érkezőket,
ez a harmadik tavasz, hogy életben vagyok,
ugyanannál a tisztásnál várakozom,
óvatlan elbóbiskolok,
át kell jutni a nyárba,
anyám szerint, ha nem félnék ennyire az átkeléstől,
már két éve ugyanítt meghalok.*

*az indulás előtt úgy mered rám,
mintha újszülött volnék,
akit kényszerből idegeneknél fog hagyni.
ő felfogja a fémet,
legalább én odaérjek –
a túloldalra, ahonnan majd látom:
darabokban viszik el anyámat.*

*ha nekem születik borjam,
sosem viszem el a tisztás felé,
inkább végigfázzuk a telet,
minthogy leszakadjak róla,
ahogy a szerencsétlen nyár
szakad le évente a tájról.*